

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
végzése**

Az ügy száma: Gf.VI.30.349/2024/2.

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke

Dr. Farkas Antónia előadó bíró

Dr. Madarász Anna bíró

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin bíró

Dr. Tibold Ágnes bíró

A felperes: név

A felperes jogi képviselője: Sütő és Burger Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Burger László Attila ügyvéd)

Az alperes:

Az alperes jogi képviselője: PK Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kőrösi Dániel György ügyvéd)

A per tárgya: fellebbezés visszautasítása elleni fellebbezés

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

A fellebbezéssel támadott határozatot hozó bíróság neve és határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.174/2024/2. számú végzés

Rendelkező rész

A Kúria az ítéltábla végzését helybenhagyja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[2] A felperes jogi képviselőjének az 52-I. sorszámú ítélet tárhelyen történő elhelyezésére 2024. május 21-én, a második értesítés kiküldésére 2024. május 29-én került sor, a jogi képviselő azonban a határozatot a rendelkezésre álló határidőn belül nem töltötte le, azt nem vette át.

[3] A szolgáltató a bíróság és a felperes jogi képviselője részére meghírusulási igazolást küldött 2024. június 6-án. A felperes az ítéletet 2024. június 7-én töltötte le.

[4] Az ítélet ellen a felperes 2024. június 24-én nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen annak megváltoztatását és a keresetének történő helyt adást, másodlagosan a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 381. §-a alapján a hatályon kívül helyezését.

Az ítéletábra végzése

[5] A felperes 2024. június 24-én előterjesztett fellebbezése folytán eljáró ítéletábra végzésével a felperes fellebbezését visszautasította.

[6] A határozatának indokolásában kifejtette, hogy felperes jogi képviselője – a feladási értesítő szerint 2024. május 21-én – elektronikusan továbbított küldeményt a második értesítés ellenére, az annak időpontját követő öt munkanap alatt sem vette át. Utalt arra, hogy a jelen ügyre irányadó, az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXVII. törvényt (a továbbiakban E-ügyintézési tv.) 2. § (1) bekezdése és a Pp. 605. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó E-ügyintézési tv. 14. § (4) bekezdés c) pontja szerint a hivatalos elérhetőségre kézbesített küldemény kézbesítettnek minősül, ha a hivatalos elérhetőséget biztosító szolgáltató azt igazolja vissza, hogy a küldeményt a címzett kétszeri értesítése ellenére nem vette át, a második értesítés igazolásban feltüntetett időpontját követő ötödik munkanapon. Rámutatott arra, hogy a Pp. 615. § (1) bekezdése szerint az Országos Bírósági Hivatal az erre szolgáló informatikai rendszer alkalmazásával biztosítja, hogy a bírósággal a kézbesítési szolgáltatást nyújtó rendszer útján folyamatosan lehessen kapcsolatot tartani. A Pp. 615. § (2) bekezdése pedig azt mondja ki, hogy az Országos Bírósági Hivatal és a bíróság jogosult az elektronikus úton kapcsolatot tartóknak az elektronikus kapcsolattartás biztosítása céljából hozzáérkezett adatainak kezelésére. Mindezek alapján az ítéletábra hangsúlyozta, hogy az informatikai rendszer segítségével a szolgáltató a bíróság, valamint a felperes jogi képviselője meghírusulási igazolást kaptak 2024. június 6-án, amely elektronikusan feltöltve szerepel az iratok között. Ennek adataiból következően az ítéletábra a Fővárosi Törvényszék 52-I. sorszámú ítéletét a felperes jogi képviselője részére 2024. június 5-én kézbesítettnek tekintette (kézbesítési fikció). Kiemelte: a kézbesítési fikcióval a határozat szabályszerű kézbesítése megtörtént, a fellebbezés benyújtására rendelkezésre álló 15 napos határidő 2024. június 6-án elkezdődött.

[7] A fellebbezés benyújtására nyitva álló határidőbe az elektronikus ügyintézés részletes szabályairól szóló 451/2016. (XII. 19.) Korm. rendeletben meghatározott üzemzavar, illetve üzemszünet volt 2024. június 19-én, amely nap a Pp. 617. §-a szerint a határidőbe nem számít bele. Mindebből következően az ítéletábra megállapította, hogy a felperes részére a fellebbezési határidő 2024. június 21-én járt le, amely pénteki napra esett, ehhez képest a 2024. június 24-én hétfői napon beérkezett fellebbezését a felperes határidőn túl, elkészen terjesztette elő.

A fellebbezés

[8] A felperes fellebbezésében elsődlegesen jogszabálysértés, megalapozatlanság és súlyos, az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértés miatt az ítélet tábla végzésének hatályon kívül helyezését, az ítélet tábla új eljárás lefolytatására és ezzel összefüggésben a 2024. május 24-én előterjesztett fellebbezése érdemi elbírálására utasítását, másodlagosan a végzés hatályon kívül helyezését, az ítélet tábla új eljárás lefolytatására és ezzel összefüggésben a felperes fellebbezésének újbóli, a Pp. 367. § (1) bekezdése szerinti megvizsgálására és e körben a Pp. 266. § (2)-(4) bekezdései szerinti eljárási cselekmények megtételére utasítását kérte.

[9] A fellebbezése indokai között előadta, hogy a felperes jogi képviselője az elsőfokú ítélet elektronikus kapcsolattartásra szolgáló tárhelyére történő kézbesítéséről sem az első, sem pedig a második értesítést nem kapta meg, ahogy a megíúsulási igazolást sem. Kifejtette: az E-ügyintézési tv. 14. § (4) bekezdés c) pontja a kézbesítettnek minősülést ahhoz köti, hogy a küldeményt „a címzett kétszeri értesítése ellenére nem vette át”. Érvelése szerint ezzel összhangban írja elő a 451/2016. (XII. 19.) Korm. rendelet 76. §-a, hogy a kézbesítés szabályosságához kétszeri értesítés lett volna szükséges. Állította, hogy kétszeri értesítés hiányában az elsőfokú ítéletet nem lehetett volna az E-ügyintézési tv. 14. § (4) bekezdés c) pontja alapján szabályszerűen kézbesítettnek tekinteni, így álláspontja szerint a másodfokú bíróság jogszabálysértő módon tekintette az elsőfokú ítéletet kézbesítettnek 2024. június 5-én. Előadta, hogy ezzel szemben az E-ügyintézési tv. 14. § (4) bekezdés c) pontja alkalmazhatóságának hiányában az elsőfokú ítélet kézbesítése időpontjának meghatározására az E-ügyintézési tv. 14. § (4) bekezdés a) pontját kellett volna alkalmazni, amely szerint a tényleges átvétel időpontja mérvadó, vagyis amikor azt a jogi képviselője az elektronikus kapcsolattartásra szolgáló tárhelyről ténylegesen letöltötte. Ez a dátum 2024. június 7-e volt.

[10] A felperes a Pp. 275. § (1) bekezdése, 300. § (1) bekezdése és 302. § (1) bekezdése alapján bizonyítási eszközként magánszakértői vélemény benyújtását indítványozta a vitatott 2024. május 21-i első, valamint a 2024. május 29-i második értesítő felperesi jogi képviselő elektronikus levélcímére való megérkezése hiányának – mint a jelen fellebbezés szempontjából releváns tényeknek – a bizonyítása érdekében. Hivatkozott arra, hogy a bizonyítandó tények szakkérdésnek minősülnek, amelyek megítéléshez különleges (informatikai, informatikai biztonsággal, informatikai rendszerekkel és elektronikus hírközléssel kapcsolatos) szakértelem szükséges. Erre figyelemmel F/47. sz. alatt csatolta a T F E – I Sz Kft. (eljáró informatikai igazságügyi szakértő: T T) által készített informatikai szakvéleményt, amely azt a megállapítást tette, hogy „egyértelműen kijelenthető, hogy 05.21, 05.29, 06.06 dátummal nem érkezett a lb@b.hu email címen keresztül, sem máshogyan a lb@b.com címre az ertesites@tarhely.gov.hu irányából email.” F/49 sz. alatt csatolta az I X-P Bt. (eljáró informatikai igazságügyi szakértő: Sz T) által készített informatikai szakvéleményt, amely azt a megállapítást tette, hogy: "Az lb@b.com postafiók objektumai között nem találtam arra vonatkozó adatot, hogy bármelyik értesítés a Megbízó postafiókjába bekerült volna. Annak ellenére, hogy a diagnosztikai adatokból megállapítható, hogy más forrásból származó üzenetek mindhárom releváns napon érkeztek, és azok egy része megnyitásra is kerültek. "

[11] A felperes álláspontja szerint azt nem lehetett volna figyelmen kívül hagyni, hogy az ítélet tábla a Pp. 137. § (3) bekezdésében rögzített értesítési kötelezettségének is elmulasztott eleget tenni, mivel mind a mai napig nem állapította meg a kézbesítési fikció beálltát és arról a felperest nem értesítette az alapul fekvő – vitatott – tényekről való hivatalos tudomásszerzéstől számított három munkanapon belül. Hivatkozott arra, hogy a fellebbezett

végzés 2024. szeptember 12-én kelt, amely dátum alapulvételével az ítéletablának legkésőbb 2024. szeptember 17-én eleget kellett volna tennie e tájékoztatási kötelezettségének. Allította, hogy a Pp. 137. § (3) bekezdésében foglalt kötelezettség megsértése önmagában súlyos, a fellebbezett végzés érdemére kiható eljárási jogszabálysértés, amely többek között őt a kézbesítési kifogás előterjesztésében is gátolta.

[12] A felperes a Pp. 126. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján indítványozta a jelen eljárás felfüggesztését és az Alkotmánybíróság eljárásának a Kúria általi kezdeményezését annak megállapítása érdekében, hogy az E-ügyintézési törvény 14. § (4) bekezdés *c)* pontja alaptörvény-ellenes, ha a Kúria az E-ügyintézési tv. 14. § (4) bekezdés *c)* pontját akként értelmezné, hogy nem a kétszeri értesítés peres félhez való megérkezésének van jelentősége a tekintetben, hogy a fellebbezett ítélet kézbesítettnek minősül-e vagy sem, hanem kizárólag a hivatalos elérhetőséget biztosító szolgáltató visszaigazolásának. Indítványát arra alapozta, hogy az E-ügyintézési törvény 14. § (4) bekezdés *c)* pontja a fenti értelmezés mellett az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogot, a (7) bekezdésbe foglalt jogorvoslathoz való jogot, valamint a 26. cikk (1) bekezdésében rögzített bírói függetlenséget sértené, mert elektronikus kapcsolattartás esetén a valóságtól eltérő – a hivatalos elérhetőséget biztosító szolgáltató által kiállított igazolásban feltüntetett – időponthoz kötné a hivatalos iratok kézbesítését, ellenbizonyítás lehetősége nélkül. Álláspontja szerint ez azt jelentené, hogy a kijelölt szolgáltató – egy magánjogi, közhatalommal fel nem ruházott jogalany – meg nem dönthető vélelmet megalapozó iratok kibocsátására lenne jogosult, ráadásul a saját tevékenysége vonatkozásában. Utalt arra, hogy ez a bíróság törvénynek való alárendeltségét is korlátozná, mert a bíróság döntése így nem a törvénynek, hanem egy magánjogi jogalany által kiállított értesítésnek lenne alárendelve.

[13] Az alperes a fellebbezésre észrevételt nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[14] A fellebbezés nem megalapozott.

[15] A Kúria a felperes fellebbezését – annak tartalma alapján történő elbírálása szerint – kézbesítési kifogásnak tekintette figyelemmel arra, hogy a felperes a beadványában teljes terjedelmében a Fővárosi Törvényszék elsőfokú ítéletének kézbesítéssel kapcsolatos kifogásait adta elő. A kézbesítési kifogás elbírálására a jelen esetben a Pp. 138. § (1) bekezdése alapján nem a Kúria, hanem a Fővárosi Törvényszék rendelkezik hatáskörrel. A Kúria azonban az iratokból megállapította, hogy a felperes 2024. október 15-én, 58. sorszám alatt a Pp. 138. § (4) bekezdés *a)* pontja alapján kézbesítési kifogást már előterjesztett, amelyben jelen fellebbezésében azonos indokok alapján tartotta szabálytalannak az elsőfokú ítélet kézbesítését.

[16] A Fővárosi Törvényszék 63. sorszámú végzésében a felperes 58. sorszám alatti kézbesítési kifogását visszautasította. A határozat indokolása szerint a felperes a Pp. 138. § (2) bekezdésében meghatározott három hónapos objektív határidő elteltével terjesztette elő a kézbesítési kifogását, mert jogi képviselője az elsőfokú ítéletet 2024. június 7-én töltötte le, ezért az objektív határidő – a legkésőbbi lehetséges kézbesítési időponttól számítva is – 2024. szeptember 7-én lejárt. Erre tekintettel a felperes 2024. október 15-én benyújtott kifogása elkésett, ezért azt a bíróság a Pp. 139. § (1) bekezdése alapján visszautasította.

[17] A Fővárosi Ítéletábla 10.Gpkf.43.144/2025/2. sorszámú végzésében a Fővárosi Törvényszék 63. sorszámú, a felperes kézbesítési kifogását visszautasító végzését

helybenhagyta. Megállapította, hogy az objektív határidő kezdő időpontja a kézbesítési fikció beállta, vagyis 2024. június 5-e volt, amelyre figyelemmel az objektív határidő 2024. szeptember 5-én lejárt. Erre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy a felperes jelen fellebbezésével azonos tartalmú jogorvoslatát a bíróság már jogerősen elbírálta.

[18] A felperes lényegében a jogorvoslati jogának a sérelmén keresztül a tisztességes eljáráshoz való jogának a megsértését, alkotmány-ellenességét állította. Ezzel kapcsolatban a Kúria utal arra, hogy az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint: „Az a tapasztalat, hogy egy létező, a bírósági út igénybevételét biztosító – de azt időbeli korláthoz kötő – szabály alkalmazása egyes esetekben méltánytalan, vagy akár igazságtalan eredményre vezethet, még nem jelenti [a tisztességes eljáráshoz való jog] szükségtelen és aránytalan korlátozását” összefoglalóan: 51/2009. (IV. 28.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság több döntésében hangsúlyozta azt is, hogy a jogorvoslati jog érvényesülése azt kívánja meg, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák, és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják. Az Alkotmánybíróság értelmezésében jogorvoslati jogukat a jogosultak csak a törvényben meghatározott feltételek mellett gyakorolhatják. Ezen feltételek egyike a jogorvoslati határidő, amelynek előírása és megtartása nélkülözhetetlen a perek észszerű időn belül való elintézése szempontjából, de jelentősége van a jogbiztonság, az abból fakadó jogerő biztosítása, illetve a végrehajthatóság kapcsán is [31/2023. (III. 14.) AB határozat [126] bekezdés]. Bár kétségtelen tény, hogy az elsőfokú bíróság a kézbesítési fikció beálltáról értesítést a felperesnek elmulasztott küldeni, azonban a kézbesítési kifogásra nyitva álló objektív határidő eltelte után a felperes kifogását érdemben már nem lehetett vizsgálni. Megjegyzi a Kúria, hogy a felperes arra vonatkozóan előadást nem tett, hogy miért 2024. június 7-én töltötte le a határozatot, ha sem az annak érkezéséről szóló értesítéseket, sem a meghírusulási igazolást nem kapta meg.

[19] A fentiekre figyelemmel a Kúria a Pp. 365. § (2) bekezdésének *d)* pontjában foglalt jogkörében, a Pp. 391. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül eljárva a Fővárosi Ítéltábla végzését a Pp. 389. §-a szerint irányadó 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[20] Az alperes a fellebbezésre észrevételt nem terjesztett elő, a felperes a fellebbezési illetéket maradéktalanul megfizette, ezért a Kúriának sem a perköltségről, sem az illetékről nem kellett rendelkeznie.

[21] A Kúria a fellebbezést a Pp. 405. § (1) bekezdése és a 391. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] A végzés elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[23] Pp. 138. § (4) bekezdés *a)* pontja, Pp. 138. § (2) bekezdés

A döntés elvi tartalma

[24] Az objektív határidő leteltét követően a tartalmában kézbesítési kifogást tartalmazó fellebbezés érdemben már nem vizsgálható.

Budapest, 2025. június 4.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke Dr. Farkas Antónia s.k. előadó bíró Dr. Simonné dr.
Gombos Katalin s.k. bíró Dr. Madarász Anna s.k. bíró Dr. Tibold Ágnes s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő